

COM VIUEN
AQUESTA DIADA ELS
CATALANS DE MÈXIC

José María Murià

Membre de l'Acadèmia
Mexicana de la Història

De set en set

Jaume
Oliveras

Per Sant Jordi a Mèxic

Diumenge passat, a la caiguda de la tarda, passejàvem tot xino-xano gaudint que aquesta hora l'ambient és magnífic a la ciutat de Guadalajara, sobretot ara que s'acosta l'època de més calor i més encara quan no hi ha massa tràfec. Vam quedar-nos una bona estona contemplant l'estàtua de Sant Jordi, de Josep Llimona, que l'any 2004 ens va regalar l'Ajuntament de Barcelona, amb motiu de la XVIII Fira del Llibre de Guadalajara, que, com se sap, va tenir la cultura catalana com a convidada d'honor.

ANIMAT PER LA MEVA INTERLOCUTORA, vaig recordar amb quina emoció havíem presenciat quan el Molt Honorable President Maragall la va inaugurar i va imposar al carrer el nom de Rambla de Catalunya. Des d'aleshores el carrer ha quedat tancat als cotxes, ja que l'estàtua ajuda a impedir-los l'entrada, i es presta així a un grapat d'activitats, gairebé sempre culturals.

ESTIRANT EL FIL VAIG PENSAR també en les poques coses que se sabien de Catalunya a Guadalajara abans d'aquells anys. Ja n'havien passat trenta-cinc des que es van celebrar a la mateixa ciutat els Jocs Florals de la Llengua Catalana, que, tota proporció guardada, també havien fet un cert rebombori, i havien passat quatre dècades de la primera i darrera visita del Barça per jugar a la capital de Jalisco.

COM HAN CANVIAT LES COSES, afegí. Ara les samarretes culers es veuen per tot arreu, les enquestes demostren que els blaugrana tenen més simpatitzants que qualsevol altre equip de la lliga espanyola, de Catalunya se'n parla constantment i fins i tot hi ha una Biblioteca Catalana dins de la gran i moderna Biblioteca Pública de Jalisco.

ENCARA MÉS: ALLÀ MATEIX, a la Rambla Catalunya, per Sant Jordi s'ha fet una festassa bibliogràfica, com cada any d'ençà el famós 2014, que, per

LLUÍS ROMERO

cert, cada vegada és més gran. Els habitants de Guadalajara, dits *tapatios*, l'hem abraçat també com el dia mundial del llibre.

ENCARA QUE NO ELS AGRADI acceptar-ho, a la ciutat de Mèxic han començat a seguir els nostres passos i a la gran seu de la Universitat Nacional Autònoma de Mèxic (UNAM) cada vegada es fan més coses amb motiu

A la ciutat de Mèxic han començat a seguir els nostres passos i a la gran seu de la Universitat Nacional Autònoma de Mèxic (UNAM) cada vegada es fan més coses amb motiu del Sant Jordi bibliogràfic

del Sant Jordi bibliogràfic i, és clar, també hi haurà una important presència catalana. No pas per part de l'Orfeó Català de Mèxic, que fa molts anys que no serveix de res pel que fa a Catalunya, sinó d'un magnífic grup que constitueix la delegació mexicana de l'Assemblea Nacional Catalana, que ja en fa uns quants que s'escarrassa per enfortir la seva presència a la UNAM i altres indrets.

AQUEST ANY S'HAN VENUT i s'han regalat llibres. En van presentar un d'un afamat caricaturista catalanomexicà i hi va haver importants conferències d'Arcadi Oliveras, que, per cert, també va venir a Guadalajara a parlar a les aules universitàries i a la televisió.

AMB EL MATEIX MOTIU, a Guadalajara també s'ha publicat un fullet titulat *Cataluña ayer y hoy*. A més, tant a Guadalajara com a Mèxic i segurament en altres indrets del país van sortir diversos articles sobre el valor actual de Sant Jordi i de Catalunya.

Meridiana

No sé si val la pena escriure gaire res d'un grupet de polítics transversals que s'autoproclamen portaveus de la societat civil catalana. Potser caldria presentar-los com a unionistes de bona fe que dubten de la bona fe dels sobiranistes. O, encara millor, tal vegada s'haurien de definir com a cavalls de Troia vocacionals alimentant el ventre de l'espanyolisme més ranci. Afavorits per governs forans, celebren el primer aniversari de la fundació i aprofiten l'ocasió per disparar amb bala contra el govern de casa i els moviments socials del país. Segons el president de la plataforma, cal frenar l'independentisme, que no és altra cosa que una conxorxa entre les classes dirigents i el catalanisme rural (?), que "ara volen anar a evangelitzar els barris populars a la Meridiana". I el vicepresident de tal lloable institució s'atreveix a comparar, "malgrat els contextos diferents", "les tropes franquistes que van entrar per la Diagonal i els sobiranistes que ara volen entrar per la Meridiana". Els dos oradors van coincidir a demanar "als catalans de seny" que s'integrin a la seva proposta i "es facin escoltar al carrer". Ep!, a la trobada d'aniversari, la diada de Sant Jordi, la família unionista va reunir unes set-centes persones. Sense comparar, ja que són "contextos diferents", a la Diagonal, aquell gener del 1939 també hi va acudir una bona picossada de catalans. Ara, la suposada transversalitat ideològica va aplegar gent de Ciutadans amb populars i socialistes, alguns amb reconeguts galons als seus rengles, fins caps de llista municipals. Quan va finir l'acte, diversos assistents es van fondre entre la majoria silenciosa que ocupava les Rambles, entre parades de llibres i roses. Un país és normal quan la seva gent pot expressar lliurement el seu pensament i els propis desitjos. Una altra cosa és que les autodefinicions siguin a partir de desacreditar l'adversari i no pas afirmant el programa propi. I, en tot cas, és força caspós que constantment s'invoquin els vells tambors per silenciar noves experiències. Ni el 2015 és el 1939, ni la Meridiana és la Diagonal. A més, la diferència més fonamental és que uns anaven amb tancs i els altres anuncien la mobilització de les estelades.

EN
SÍSF

Jordi
Soler

